

søge en Beskyttelse til vejbragt paa et Omraade, som efterhaanden har samlet Folk fra alle politiske Lejre i de saakaldte Husmoderforeninger eller Foreningen „Forbrugernes Værn“, eller hvad Navne de nu møder under. Der findes Folk, der, saa vidt jeg forstaaer, tilhører forskellige Lejre, som Gang paa Gang har mødt hos mig og gjort gældende, at nu var det nødvendigt at undersøge Prisen snart for een Vare og snart for en anden Vare, for at man kunde værges sig imod den urimelige Avance, som utvivlsomt beregnedes paa disse Omraader.

Som jeg sagde før, lægger jeg Hovedvægten paa den Del af Lovforslaget, som angaar denne Oplysningspligt og denne Offentliggørelsesret, og jeg tror, at det kun i enkelte Undtagelsestilfælde vil blive nødvendigt at skride til det, som man under Forhandlingerne her i særlig Grad har kastet sig over, nemlig Adgangen til at fastsætte rimelige Avancer. Det er muligt, at det ærede Medlem Hr. Rode har Ret i, at denne Avancebestemmelses-Paragraf ikke kan gennemføres i Rigsdagen — det står jeg ikke paa Forhaand udtale mig om. Det vil i hvert Fald ikke være heldigt for Sagens Skyld, hvis den ikke kan gennemføres, thi denne Bestemmelse om, at man, hvis alle andre Forsøg paa at tilvejebringe rimelige Forhold skulde glippe, har Adgang til at fastsætte en rimelig Avance med Appelret til Rigsdagen, ser dog utvivlsomt en Advarsel, som ikke er uden Betydning. Men jeg tror, som sagt, ikke, der vil blive Brug for den i ret mange Tilfælde, maaske islet ikke i noget, for det er min Overbevisning, at naar det først bliver dokumenteret, hvorledes Avanceforholdene ligger, og naar der sker Henvendelser til de paagældende Erhverv om Oplysninger angaaende disse Forhold med Trusel om, at disse Oplysninger vil blive offentliggjort, er jeg ikke i Tvivl om, at saa vil det som Regel virke tilstrækkeligt og medføre den Nedsættelse i Avancen, som det ene er Formaalet at tilvejebringe.

Det ærede Medlem Hr. Rode mente, at Rigsdagen skulde bevæge sig ind paa en Forhandling om Foranstaltninger mod Vareaager og om Tilsynsvirksomhed med visse Foretagender. Jeg er i og for sig ikke uenig med det ærede Medlem om, at dette er Sider af Sagen, men Vareaager mener jeg unægtelig, at man er i Stand til at faa fat paa ved den Kontrol, som dette Lovforslag tilsigter, og hvis der er Villighed til nu at komme ind paa den Vej, som var tilsigtet ved et tidligere Lovforslag om Tilsyn med visse Virksomheder,

er det af flere Grunde utvivlsomt meget nyttigt og ønskeligt. Jeg skal ikke have noget imod, at Forhandlinger optages herom, hvis det paa den anden Side ikke skal have den Virkning, at det spærrer Vejen for en hvilken som helst anden og maaske mindre omfattende Foranstaltning som f. Eks. den, jeg har foreslaaet til at begynde med. Men naar det ærede Medlem Hr. Rode ogsaa har sagt, at det vil blive et uhyre Arbejde med denne Undersøgelse og med denne Skønnen over, hvad der er passende Avance, kan jeg ikke se, at det i og for sig lattes stærkt, hvis man gaar den Vej, det ærede Medlem Hr. Rode altsaa anbefaler, thi for at kunne konstatere Vareaager, vil det jo være nødvendigt at indkalde ganske de samme Oplysninger som efter mit Lovforslag, at foretage ganske de samme Bearbejdelser, Undersøgelser, Skøn o. s. v. o. s. v.; akkurat det samme Maskineri skal i Gang med Rigsdagsudvalg eller uden Rigsdagsudvalg — det er jo ikke det, der gør Sagen vanskeligere —, det skal i Gang alt sammen paa ganske samme Maade, hvad enten Tingen hedder „Vareaager“ eller „rimelige Priser“. Jeg kan derfor ikke se, at det ærede Medlem naar at lette Arbejdet ved det, det ærede Medlem synes at foretrække, men det kan jo nærmere overvejes, i hvert Fald er Forskellen i Opfattelse ikke saa reel paa det Punkt, som det efter Udtalelserne kunde synes.

I øvrigt synes jeg unægtelig, at denne Sags Behandling blot understreger den Tendens, som jeg stadig sporer i alle Forhandlingerne her paa Rigsdagen, at i Grunden skal ingenting gennemføres, og heller ikke skal der levnes Ministeriet Ære for to Skilling, og det vænner man sig efterhaanden til at tage med godt Humør. Det gør jeg ogsaa i denne Sag, selv om jeg beklager for Sagens Skyld, hvis den skal faa samme Behandling, som man har givet Sager vedrørende mange andre Omraader; men overrasket derover er jeg ikke; jeg har for længst forstaaet, at det var Forhandlingsformen og Forhandlingsvilkårene under de nuværende politiske Forhold. Imidlertid er jeg ikke sikker paa, om det kan holde. Den Formaanvendtes ogsaa længe i Valutasagen. Til sidst brød den alligevel sammen. Naar der viser sig Villie i Befolkningen til, at noget maa gøres, kan det ogsaa være, at der paa dette Omraade før eller senere kan naas et Resultat. I hvert Fald er det ogsaa et Resultat, at det efter de Ytringer, der er faldet under denne Sags Behandling, vil være klart,